

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

半妖同藤

ครึ่งปีศาจ

ชื่อเต็ม ๒

ทเวย์อวี 尾鱼 เขียน
Tear แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

半妖
同藤

ครึ่งปีศาจ

ซีเอดีง ๒

ครึ่งปีศาจชื่อเก็ง 2

เหย่วอวี๋ เยี่ยน Tear 泪

Published originally under the title of 《半妖司藤》

Copyright © 尾魚 Wei Yu

Thai edition rights under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Thai edition copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2290-0

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

บางครั้งหนทางที่เราเลือกก็เกิดจากการถูกบีบให้ไม่มีทางเลือก เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่แค่ฉันฟังที่เข้าใจดี แต่ดูเหมือนเหล่านักพรตเต๋าจะยิ่งเข้าใจลึกซึ้ง เพราะถ้าไม่ฟังชื่อถึงก็ไม่รู้ว่าเภสัชกรจะจัดการพวกเขาเมื่อไหร่ แต่การตามหาปีศาจตนใหม่ตามคำสั่งก็ไม่ใช่เรื่องน่าสนุกเลยสักนิด แต่สิ่งที่หลายคนอาจไม่ทันนึกอะใจคือไม่ได้มีเพียงมนุษย์ที่ต้องเผชิญการถูกบีบให้เลือก ทว่าปีศาจก็จำเป็นต้องเผชิญหน้าหนทางเช่นนี้

แม้แต่ 'ครึ่งปีศาจ' อย่างชื่อถึงก็ไม่ใช่ออกยเว้น

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Wei Yu

เหว่ยอวี่หลงไหลในเรื่องราวมหัศจรรย์ เชื้อในเรื่องราวลึกลับทั้งหลายบนโลก ด้วยความชื่นชอบการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการผจญภัย การเสี่ยงอันตราย ทั้งหมดนี้จึงล้วนเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเรื่องราว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 8

เมื่อกลับมายังหมู่บ้านชนเผ่าม้งหลงปางอีกครั้งก็เป็นเวลากลางดึก ซึ่งสายฝนตกหาใหญ่ รถไม่ได้เปิดไฟ เพียงจอดเทียบเทียบอยู่จุดซึ่งห่างจากหมู่บ้านชนเผ่าม้งประมาณหนึ่งที่ราบหุบเขา บางครั้งบางครั้งอาจจะเปิดที่บิดน้ำฝน กระนั้นความจริงแล้วไม่ว่าจะบิดยังไง เมื่อมองออกไปจากในรถก็คือความมืดสนิทผืนใหญ่ซึ่งปกคลุมด้วยม่านฝนมืดครึ้ม

วันนี้คือรุ่งสางของวันที่สี่ ตามแผนการเดิมอีกสองวันพวกเขาถึงจะ 'กลับมา'

ฉินฟิงโทรศัพท์ไปบอกสถานที่นัดพบกับเหยียนฝูรู่ย หลังวางสายก็พูดขึ้นว่า "ไม่รู้ทำไมฉันรู้สึกตลอดเลยว่าเหยียนฝูรู่ยดูแปลกไป"

ชื่อถึงเหยียนถาม "แปลกไปตรงไหน"

เรื่องนี้พูดยาก มันเป็นแค่ความรู้สึก แต่ก่อนเขารู้สึกเพียงแค่ว่าคนคนนั้นความคิดเรียบง่าย ไม่รู้จักความเป็นไปในโลก ทั้งยังดีอแพ่งและบางครั้งก็ชวนให้หัวเราะท้องแข็งคล้ายคนผ่านทางที่เข้ามาแทรกมุกในละคร ทว่าอยู่ๆ ก็คล้ายกลายเป็นอีกคน แลสุขุมพูดน้อย ตอน

รับโทรศัพท์ก็เอาแต่นิ่งเงียบ พุดแต่ว่า "ได้ จะรีบไปทันที"

เป็นเพราะหว่าฝางจั้นเหรอ

จินฟังอดถามข้อสงสัยทั้งหมดออกไปไม่ได้ "ตกลงเธอบอกอะไร เขากันแน่ ทำไมเหยียนฝูรู้ถึงได้เชื่อฟังคำพุดเธอขนาดนี้"

ชื่อเถิงไม่ตอบ ทว่าผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง เอื้อมมือไป กดกระจกหน้าต่างรถลง เสียงซ่าๆ ของสายฝนดังขึ้นมาจับปล้น สายลม พัดพาน้ำฝนสาดใส่ใบหน้าชวนให้หนาวไปทั้งร่าง

"ฉันบอกเขาว่าคนฆ่าหว่าฝางคือเงินอินเติง และเงินอินเติงก็คือ ชื่อसान"

จินฟังรู้สึกแปลกใจที่ได้ยินข่าวนี้นี้ แต่กลับไม่ตระหนักตกใจ เลยสักนิด เพียงถามโดยอัตโนมัติว่า "เงินอินเติงไม่ได้หน้าตาเหมือน เงินห้วน แต่เธอเปลี่ยนหน้าตาให้เหมือนเงินห้วนได้ใช่ไหม"

"อืม"

แบบนี้ี่เอง

จินฟังเงียบไปครู่หนึ่ง บอกไม่ถูกว่ารู้สึกผิดหวังหรือเหมือนได้ ยกภูเขาออกจากอก

ชื่อเถิงเอ่ยถามเขา "ก่อนหน้านี้ฉันเคยให้เส้นผมตัวเองกับนาย หลังจากนั้นได้เคยพบเงินอินเติงตามลำพังบ้างรีเปล่า เกิดเรื่องแปลก ประหลาดอะไรขึ้นมั๊ย"

เส้นผม? แยะล่ะ

จินฟังรีบยื่นมือไปหยิบผ้าเช็ดหน้าซึ่งห่อเส้นผมไว้ออกจาก ในกระเป๋าเสื้อ แปก ผ้าเช็ดหน้ายังอยู่ แต่เส้นผมกลับหายไปแล้ว

ชื่อเถิงถามอีกครั้ง "เกิดเรื่องแปลกประหลาดอะไรขึ้นมั๊ย"

จินฟังนึกถึงเหตุการณ์ตอนพบเงินอินเติงครั้งสุดท้าย ครั้งนั้น

เขาหลับสนมึนงงเสมือ้นตกลูกหูหว้งฝึน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเพียะ คล้ายเสียงตบกลางอากาศ ครันได้สติกลับมาก็เห็นเงินอินเต็งสีหน้าเขียวคล้ำบนแก้มซ้ายมีรอยแดงจากการถูกหวด

ชื่อเถิงได้ยินก็แหม่มขึ้นเบิกบานดังคาด "ถูกตบใช้มั้ย"

จินฟ้งล้งเลอยู่ครู่ "เกี่ยวกับเส้นผมรีเปล่า"

ชื่อเถิงตอบไม่ตรงคำถาม "ไม่ว่าจะเป็นสำนักเตารี่เงินอินเต็งก็ล้วนทำผิดพลาดแบบเดียวกันในการรับมือกับฉัน"

เงินอินเต็งรอบคอประมัตระวัง หาความมั่นคงมากเกินไป แรกเริ่มเธอคิดจะแทรกซึมคนข้างตัวฉัน ค่อยๆ สืบข่าว เพื่อให้ได้รับความไว้วางใจจากนาย ครั้งแรกที่พบกันเธอจึงทำให้นายเห็นภาพหลอน เธอแอบดูและเห็นผู้หญิงที่นายยังคงระลึกถึงไม่เสื่อมคลายและรู้สึกผิดนับแต่นั้นมาเธอในสายตานายก็มีหน้าตาเหมือนเงินห้วน แต่ต่อมาเธอก็พบว่านายไม่ได้เคลิบเคลิ้มหลงใหลเพราะรูปร่างหน้าตาและดูเหมือนจะไม่มีเวลามากนักให้เธอลงมือสืบข่าว...ฉันไม่รู้ว่าชื่อसानแอบดูความทรงจำของมนุษย์ได้ถึงระดับไหน แต่โชคดีครั้งที่สองที่พวกนายพบกัน ฉันก็พบพิรุณของเธอแล้ว"

จินฟ้งนึกได้ว่าครั้งนั้นเพิ่งพูดคุยกับเงินอินเต็งได้ไม่นานเท่าไร ชื่อเถิงก็ขอยุกับเงินอินเต็งผ่านโทรศัพท์แล้วบอกว่าเขาเลี้ยงข่าวเงินอินเต็งไม่ได้แล้ว

นั่นคือการพบกับเงินอินเต็งตามลำพังครั้งที่สองซึ่งถูกหยุดลงกลางคัน และเมื่อพบกันครั้งที่สาม ชื่อเถิงก็ได้ป้องกันไว้แล้ว

"หากเงินอินเต็งใจกล้ามากพอ กล้าเสี่ยงก่อเรื่องเธอก็จะรู้ การตบครั้งนั้นก็เป็นแค่เล่ห์เหลี่ยม น้อยๆ พลังปีศาจที่หลงเหลืออยู่ของฉันรับมือกับปีศาจอย่างเธอไม่ได้อยู่แล้ว แต่เธอถูกการตบครั้งนั้นทำลายความกล้า"

ได้แต่กัดฟันกรอด ไม่กล้าก้าวเข้ามาอีกก้าว ว่าเป็นแล้วเรื่องนี้ต้องขอบคุณที่ชื่อเสียงเมื่อครั้งนั้นของฉันโด่งดังมากพอ แบกรับคำสี่คำอย่างทำให้คน 'ยินชื่อขลาดกลัว' นี้ได้"

ฉันฟังไม่รู้จริงๆ ว่าควรเอ่ยอะไร หวนนึกถึงครั้งแรกที่พบกับชื่อเถิง เธอเหาะทะยานขึ้นฟ้า จากนั้นก็หน้าทิ่มดิน ฟันคื่นซี่พหลังตายไป เจ็ดสิบเจ็ดปี มองทางใดล้วนเว้งว่างกว้างใหญ่ พลังปีศาจเหือดหายหมดสิ้น ยังสามารถเดินมาถึงวันนี้ได้ ควบคุมสำนักเต๋า ยับยั้งเฉินอินเติง ควรชมว่าเธอใจกล้าพอหรือดวงดีมากพอกันนะ

เขาหนึ่งไปครู่หนึ่งก็ถามต่อว่า "งั้นสำนักเต๋าละ เธอบอกว่าพวกเขาทำความผิดพลาดแบบเดียวกัน...ตั้งแต่แรกพวกเขาก็ถูกเถาพิช หรือเถาพิชนี่เป็นแค่ฉากบังหน้า"

ชื่อเถิงคลี่ยิ้มแฉ่งนัยลุ่มลึก "เปล่าๆ สำนักเต๋าที่ฉันบอกคือสำนักเต๋ามาก่อน ครั้งนั้นฉันผูกความแค้นกับชีวิตานที่เขาชิงเจิง ทำร้ายเงินชวยเฉียว บาดเจ็บสาหัส สลักถ้อยคำหักหน้าดูหมิ่นพวกนักพรตไว้บนศิลา นายฟังแล้วรู้สึกมั้ยว่าปีศาจตนนี้ช่างเหิมเกริมยิ่งสุดแสนจะไม่เกรงกลัวผู้ใด แต่ความจริงล่ะ..."

ทันใดนั้นเธอก็หัวเราะฮาๆ เสียงดัง หัวเราะจนตอนหลังแทบจะหายใจหายคอไม่ทัน ฉันฟังช่วยตบหลังให้เธอเบาๆ ทั้งยังยื่นกระดาษขี้ขลุ่ยให้ ปลายนิ้วเรียวยาวของเธอขยุ้มกระดาษขี้ขลุ่ยแน่น สายตาเพ่งมองไปในม่านพิรุณอันไร้ขอบเขตเนิ่นนานและกล่าวเสียงเบาว่า "แต่ความจริงล่ะ"

ความจริงล่ะ

ดูจดังคนตีมน้ำย้อมรู้ว่าร้อนหรือเย็น ปีศาจตนหนึ่งไร้สหายไร้พรรคพวก อาศัยเพียงความเกรี้ยวกราดชั่วครู่ชั่วยามตั้งตนเป็นศัตรูกับสำนักเต๋ออย่างเปิดเผยโดยไม่แยกแยะผิดชอบชั่วดี หลบหนีตลอดทาง

เที่ยวชอนตัวไปทั่ว รวากับสุนัขเปียกปอนขวัญหนีดีฝอยอยู่ในสายฝน โดยแท้

ถึงจะโดดเด่นเป็นหนึ่งไม่มีสองหรือพบศัตรูไม่เคยพ่ายแพ้ เธอก็ไม่ได้มีสามเศียรหกกรล่องรู้รูโปรงทั้งฟ้าดิน จะสะท้อนให้เห็นว่าเหนือกว่าสำนักเต๋าชั้นหนึ่งได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นชีวจานยังเป็นคนทำให้เธอกลายเป็นปีศาจและเฝ้าดูอยู่ใกล้ๆ มาตลอด ย่อมรู้จุดอ่อนเธอ กระจ่าง พอถูกไล่ตามเข้าจริงๆ ก็แทบจะไร้ทางรอด

โลกนี้ไม่มียาแก้อาการเสียใจภายหลัง เธอคิดหลายครั้งว่าหากมีโอกาสอีกครั้งเธอต้องไม่มีทางเลือกแตกหักกับชีวจานแน่ เธอจะเอาמידเสียบใจ* ยึดความอดทนเป็นหลัก ระมัดระวังทุกฝีก้าว ปากปราศรัยใจเชือดคอ ยามครองความได้เปรียบค่อยลงมือคว้าชัยในทีเดียว

หลังจากเหตุการณ์ที่เขาชิงเชิง เส้นทางหลบหนีของเธอดำเนินไปตามแม่น้ำแยงซีซึ่งทอดข้ามผ่านดินแดนกว่าครึ่งค่อนประเทศพอดี และบนที่สูงของลำธารซึ่งปรากฏเป็นรูปตัว W สายนั้น หรืออยู่อันอันเป็นเมืองสำคัญในเวลานั้น เธอก็ได้พบกับชีวจานผู้ไล่ตามมาและสู้สุดใจเป็นครั้งแรก

รุ่งเช้าวันนั้นเธอออกมาจากโรงแรมที่พักชั่วคราว ทว่าเพิ่งออกจากประตูมาหัวใจก็พลันร่วงหล่นลงไปที่ตาตุ่ม

ชีวจานสวมชุดนักพรตเก่าโครม ผมเฝ้ารุงรัง กำลังนั่งตัวตรงดุจขุนเขาอยู่บนขอบถนนฝั่งตรงข้าม แม้ใบหน้าจะมอมด้วยฝุ่นดิน ทว่าสายตากลับเป็นประกายวาวววม หยิงวัยกลางคนที่จูงเด็กน้อย

* เอาמידเสียบใจ หมายถึงอดทน เนื่องจากอักษรจีนของคำว่าอดทน (忍) ประกอบด้วยคำว่ามิด (刀) และใจ (心)

อยู่ด้านข้างเอ่ยถามเขาว่า 'นักพรต ช่วยทำนายดวงแปดอักษร* ได้มั๊ย'

ชีวซานคล้ายไม่ได้ยิน สายตาดิ่งแน่นอยู่บนใบหน้าเธอ ในแววดา
ล้นเต็มไปด้วยความตกถาง เด็กชายหนังสือพิมพ์ชูหนังสือพิมพ์จึง
ผ่านไปด้านข้างพลางร้องว่า 'ฉบับพิเศษ! ฉบับพิเศษ! เหนืออิงชินประธาน
คณะกรรมการผู้แทนกองทัพหัวเป่ย์ได้เจรจาลับกับโยชิจิโระ อูเมซุ...'

หลังจากออกจากชิงเจิง เธอถึงเพิ่งรู้ว่าอะไรเรียกว่าสถานการณ์
บ้านเมือง อันตรายของผู้คน บรรดานักศึกษาหัวก้าวหน้าในเมืองใหญ่
แสนอยากเอาชีวิตไปทิ้ง แต่สำหรับสำนักเต๋า...สำหรับชีวซาน ไม่มีอะไร
สำคัญยิ่งไปกว่าการปราบและสังหารเธอ

หลบก็ส่วนหลบ กระนั้นเมื่อเรื่องมาอยู่ตรงหน้าอย่างแท้จริง เธอ
ก็ไม่มีทางหัดหัวเป็นเต๋า ดาบพาดบนคอก็แค่ตายเท่านั้น เธอเดินเข้าไป
พูดแบบไม่แยแสว่า 'จะสู้ยังไง'

ชีวซานบอก 'ที่นี่ชาวบ้านเยอะเกิน เปลี่ยนที่ดีกว่า'

เธอเดินตามเขาผ่านถนนใหญ่อันคึกคัก เดินผ่านตรอกซอกซอยเล็ก
ซึ่งค่อยๆ เจียบเหงา หญิงสาวหน้าตาต่างดงามปานบุปผาเดินตามนักพรต
เสื้อผ้าขาดวินมอมแมม มากน้อยยังไงพาให้คนที่นี่ซุบซิบนินทา ทว่า
วันนี้บรรดาผู้คนในเมืองคล้ายจะไม่สังเกตเห็นคนประหลาดสองคนนี้
พวกเขาต่างแสร้งหน้ามองท้องฟ้าด้วยความวิตกกังวล

กลางผืนฟ้ามีหมู่เมฆดำทะมึนแน่นขนัดราวกับจะกดทับลงบน
ยอดแหลมของหลังคาบ้าน เหล่าคนเฒ่าคนแก่สูงวัยต่างวิตกกังวล
ลอบภาวนาว่าอย่าได้เป็นพายุฝนเลย เมื่อไม่กี่วันก่อน คนที่ปากแม่น้ำ
แยงซีได้ส่งข่าวมาว่าทำนบหลายแห่งพังทลาย เกิดมีน้ำฝนกระหน่ำ

* ทำนายดวงแปดอักษร คือการทำนายดวงแบบจีน โดยนำวันเดือนปีและเวลาเกิดมาเทียบเป็นตัวอักษร
แปดตัว

ลงมาตอนนี้ก็ไม่อยากจินตนาการถึงผลลัพธ์ภายหลัง

พวกเขามาถึงบนกลางภูเขานอกเมือง สภาพอากาศมีเสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบเลื่อนราง ชูตนักพรตเก่าโทรมของชีวซานถูกสายลมแรงพัด จนโป่งพองไปทั้งตัว ผู้นทรายบนพื้นมีววนววนขึ้นประหนึ่งมังกรและ อสรพิษ พัดเข้าไปใส่หู ตา จมูก ปากคนโดยเฉพาะ ชิวซานเหมือนอยาก วางท่ายึดดอกเช็ดหน้าแบบสุขุมลุ่มลึก แต่ลมแรงเกินไป ขนาดยื่นเขายังยื่นมันอยาก ยันตีสีชาติซึ่งล้วงออกมาถูกลมพัดจนไม่เป็นทรง

นี่คือชีวซาน คนที่ทำให้เธอกลายเป็นปีศาจ ใช้ประโยชน์สารพัด ทั้งยังต้องการปราบและสังหารเองกับมือ ขนาดมดแมลงยังมีสิทธิ์ มีชีวิตอยู่ ตัวเธอเล่า?

ความเกลียดชังเคียดแค้นทั้งเก่าและใหม่กระตุ้นให้เธอแสดงความดุร้ายทันที เธอคำรามด้วยความโกรธเกรี้ยว เถาไม้อบหนาเท่าท่อนขนนั้ร้อยนับพันต่างแยกเขี้ยวกางเล็บทะเลงดินพลิกภูเขา กระจหวัดรัดไปทางชีวซานวงแล้ววงเล่า ชิวซานถอยเท้าไปอย่างว่องไว กลิ้งไปประมาณหนึ่งจั้งหลบหลีกปลายเถาไม้แหลมดุจลูกศร กัดนิ้วกลางจนเลือดออก กดลงบนยันตีสีชาติพลางตวาดก้อง 'ทหารสวรรค์ ข้ามแดน วายุสนี่รับบัญชา...'

คาถายังไม่ทันร้ายเสร็จ อสนีบาดสายหนึ่งก็พลันลากลงมาจากปากฟ้าอย่างรวดเร็ว ตามติดด้วยเสียงกัมปนาทกึกก้อง ผืนนภาดุจแยกออกเป็นช่องกว้าง หยาดพิรุณเทกระหน่ำลงมาราวฟ้ารั่ว ทั้งสองนิ่งอึ้งไปเล็กน้อยยังไม่ทันตอบสนอง ชั้นดินบนยอดเขาก็เลื่อนลงโคลนทรายต่างไหลสู่ด้านล่างรวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ เหมือนมีแนวโน้มว่าดินโคลนจะถล่มพัดทำลาย

ความเปลี่ยนแปลงทางปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างกะทันหัน

ไม่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจปราบปีศาจของชีวิตาน เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตา ตวาดก้องฝ่าฝ่าฟันว่า 'ทหารสวรรค์ข้ามแดน วายูสนี่รับบัญชา เจ้าแม่อสนี่ล่าแดงเดช!'

คล้ายเป็นการขานรับท่ามกลางหมู่เมฆดำทะมึนกลางผืนนภา มีสายฟ้าแลบเรียวบางแลบลงมา นี่คือการไม่ตายของชีวิตานสายฟ้าสามครั้งซึ่งไว้รับมือกับภูตเทวาลัยหรือปีศาจต้นไม้ ขนابด้วยเปลวเพลิงสวรรค์ การโจมตีครั้งแรกทำให้บาดเจ็บ โจมตีครั้งที่สองเผาไหม้ โจมตีครั้งที่สามกลายเป็นถ้ำถ่าน

สายฟ้าเพียงจะสัมผัสดินก็ถุกทอเป็นตาข่ายอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวบนถ้ำไม้หนักร้อยพันก็ปกคลุมด้วยประกายฟ้าแลบ เธอล่าถอยไปด้วยความเจ็บปวด ทว่าการโจมตีครั้งที่สองกลับตามติดประหนึ่งเงาตามตัว ถ้ำไม้เรียวบางบางอันซึ่งทนรับไม่ไหวลุกไหม้

การโจมตีครั้งที่สาม...

ในช่วงพริบตาของความเป็นความตาย เสียงกัมปนาทก็มาจากบริเวณห่างไกล ได้หยาดพิรุณทั่วผืนฟ้ามีเสียงผู้ร้องแตกตื่นลนลานดังมา และมีเสียงกรีดร้องโหยหวนปึมว่าจะขาดใจ 'ทำนบแม่น้ำแยงซีพังแล้ว...'

ครี๊นๆ กระแสธารสีน้ำตาลอมแดงประหนึ่งมังกรยักษ์ไหลท่วมเต็มทางเดินพังถล่มบ้านเรือนเข้าปะทะตัดขาดสะพานข้ามแม่น้ำในฉับพลัน ตำแหน่งบนไหลเขาไม่ได้อยู่ต่ำ ทว่าเพียงเสี้ยววินาทีผืนน้ำก็อยู่ห่างจากตัวไม่ถึงหนึ่งเมตร โตะเก้าอี้ แผ่นกระดาน เตียง หม้อไหจานชามต่างลอยผลุบโผล่อู้งกกลางสายชล และสิ่งที่ปะปนอยู่ในนั้นก็คือชาย หญิง เด็ก และคนแก่ผู้ไม่อาจต้านทานกระแสน้ำและใกล้จะจมลง

ชีวิตหน้าเปลี่ยนสี การเคลื่อนไหวของมือชะงักไปเล็กน้อย
ทว่าเสียงวินาทีนั้นชื่อถึงก็แหงนหน้าหัวเราะเสียงยาว ทะยานร่าง
เข้าไปในน้ำ เมื่อปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง บนเถาไม้บร้อยก็พันรัดจุดลาก
ผู้คนไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยคน

เธอไม่สนใจความแตกตื่นหวาดกลัวตื่นรนสุดชีวิตของคนเหล่านั้น
เพียงจ้องมองชีวิตอันเย็นซา เอ่ยทีละคำว่า 'การโจมตีครั้งที่สามละ
ผ่าฉันทายเลยสิ'

ชีวิตอันถึงตายจ้องตาแทบฉีก ยันต์ในมือชูแล้วชูอีกสุดท้ายก็
ลดลงด้วยมือสั้นเทา

เธอหัวเราะฮาๆ ดังก้อง เถาไม้ออกแรงโยนคนกว่าร้อยคนซึ่ง
รัดไว้ขึ้นไปบนยอดเขาสูง จากนั้นก็ดำดิ่งลง เถาไม้แหวกว่ายไปตาม
กระแสน้ำอย่างรวดเร็ว วนวนเวียนเวียนก็หายลับไปจากสายตาสีชีวิต

ผู้คนที่ถูกโยนขึ้นมาบนที่สูงยังไม่คลายจากความตกใจกลัว
พวกเขาต่างหวีดร้องเสียงแหลมพลางหลบพายุฝน จุดลากกันและกัน
มีเพียงชีวิตอันหนึ่งไม่ขยับ เน้นนานถึงต้อยกำปั้นลงบนหินภูเขา
โดยแรง โลหิตสีแดงฉานไหลปะปนอยู่กับพายุฝน ครัวเดียวก็ถูกชะล้าง
จนไม่หลงเหลือร่องรอยแม้เพียงนิด

กรกฎาคมปี 1935 อุ๊อันประสบพายุฝนครั้งใหญ่ แม่น้ำชันสยา
ชิงเจียง หลี่สุ่ย และอันเจียงต่างมีน้ำท่วมสูงรวดเร็ว ทำนบหลาย
แห่งของแม่น้ำแยงซีพังทลาย มีผู้เสียชีวิตจากอุทกภัยสี่หมื่นสองพันราย
เมืองอันโข่ว อุ๊ซางแทบจะจมมิด เขตอันหยางส่วนใหญ่ท่วมมิด
ท่วมยาวนานกว่าเก้าสิบวัน

ชื่อถึงผู้เดิมที่ควรจะถูกปราบและสังหารด้วยโอกาสจากภัย

ธรรมชาตินี้หลบหนีไปได้ สำหรับชีวิตและสำนักเต๋า นี่คือข่าวร้ายอันไม่เป็นมงคล

ผ่านไปอีกสองเดือนก็มีข่าวส่งมาชื่อเถิงไปทางตะวันออก กำจัดปีศาจติดกันสามคนที่หวงสื่อ เฝิงเจ้อ และเฉาหู เวลานั้นนักพรตหลี่เจิ้งหยวนกระหึบเห่าเราๆ 'เจ้าปีศาจตอนนี้ตอนแรกต่อต้านสำนักเต๋า ต่อมาก็สร้างความแค้นกับโลกปีศาจ ต้องทำให้ตัวเองหัวเดียวกระเทียมลีบ ทำเรื่องขัดต่อฟ้าให้ได้รีง'

มีเพียงนักพรตชีวิตานผู้รู้ความร้ายแรงของเรื่องนี้ เขาหยุดไล่ตามต่อ หันร่างย้อนกลับไปยังอยู่ตั้ง ประโยคแรกที่พูดยามเจอนักพรตหลี่เจิ้งหยวนก็คือ 'น่ากลัวว่าฉันจะหยุดยั้งชื่อเถิงไม่ได้แล้ว'

ว่าไปแล้วก็ประหลาด เมืองหางโจวในคำคั้นนี้สายฝนเทกระหน่ำลงมาเช่นกัน ก่อนนอนตานจื่อกั๋งได้ติดต่อเรื่องงานศพอันมันอีกครั้ง และได้ทราบว่าตามหาญาติที่บ้านเดิมของเธอพบแล้ว คาดว่าสองวันนี้ น่าจะเร่งมาจัดการขั้นตอนที่หางโจว

นับว่าได้ปลดเปลื้องเรื่องในใจลง เขาอยากโทรศัพท์ไปบอกฉินฟิ่งสักครั้ง ทว่าโทรศัพท์ติดกันสองครั้งก็ไม่มีคำตอบรับจึงเข้านอนโดยที่ยังมีเรื่องหนักอึ้งในใจ หันใตนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าครั้งนี้ฉินฟิ่งพาผู้หญิงที่ชื่อชื่อเถิงคนนั้นมาด้วย

เธอเป็นใครกันนะเพื่อนใหม่ที่ฉินฟิ่งรู้จัก?

ดูจากท่าทีที่ฉินฟิ่งปฏิบัติต่อเธอ ค่อนข้างปกป้องดูแลมากที่สุดที่เดียว รายละเอียดปลีกย่อยบางอย่างที่ไม่ใส่ใจก็ล้วนทำตามความคิดเธอ... เขาเคยสืบความเป็นมาของเธอมั้ย ชาติตระกูลชาวสะอาดรีเปล่า จะให้เรื่องทำนองเดียวกับอันมันเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งไม่ได้

ระหว่างสะลึมสะลือหลับไหลโทรศัพท์ก็ดังขึ้นกะทันหัน เขานึกว่าเป็นเงินฟังกโทรกลับมา จึงคลำมาตอบด้วยเสียงไม่ชัดว่า "ฮัลโหล?"

เป็นเสียงของหญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง "ไม่ทราบที่ใช้ตานจี้กั๊งผู้จัดการทั่วไปของบริษัทโฆษณาจารย์เป่ล่าคะ"

เป็นเรื่องบริษัท?

ตานจี้กั๊งตาสว่างขึ้นมาเล็กน้อย บนหน้าเว็บไซต์บริษัทมีวิธีติดต่อฝ่ายการตลาดอยู่ กระนั้นเพราะบริษัทไม่ได้ใหญ่มาก เขาจึงเคยบอกผู้จัดการแผนกเอาไว้ว่าหากเป็นงานใหญ่ที่สำคัญก็มอบเบอร์ตนให้อีกฝ่ายได้จะได้คุยกันให้ละเอียดไปอีกชั้น

"ไม่ทราบว่าคุณคือ..."

"เงินฟังกคือหุ้นส่วนบริษัทพวกคุณใช้มั้ยคะ ฉันเคยโทรศัพท์หาคนรับสายบอกว่าเงินฟังกไม่มาทำงานเกือบสองเดือนแล้ว ไม่สะดวกมอบวิธีการติดต่อให้ และก็ไม่ว่าเขาอยู่ที่ไหน บอกว่าให้มาหาคุณได้"

หาเงินฟังก?

ตานจี้กั๊งรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย "ช่วงนี้เขาไม่ได้อยู่หางโจว หากเป็นธุระของทางบริษัทแค่คุยกับผมก็ได้ครับ"

"คุณรู้มั้ยว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน"

แปลก เธอได้เบอร์โทรศัพท์ตนมาโดยอ้างว่าติดต่อมาด้วยเรื่องงานของบริษัท จากนั้นก็สืบข่าวเงินฟังกผ่านทางเขานั้นหรือ "ไม่รู้เพราะอะไร คิดยังไงก็รู้สึกว่าจะออกจะผิดปกติ ตานจี้กั๊งบังเกิดความระแวงขึ้นมาหลายส่วน "คุณเป็นใครครับ"

ในโทรศัพท์มีเสียงตุ้ยยาวส่งมา อีกฝ่ายวางสายไปกะทันหัน

ณ ตู้โทรศัพท์ข้างถนนในอำเภอหลี่

จ๋าย่าก๊วยจื้อวางสายแล้วผลึกประตูออกมา โจ้วว่านตงกำลังนั่งดูบรูหรือบนหัวดับเพลิงบริเวณไม่ไกล เห็นจ๋าย่าก๊วยจื้อออกมาในดวงตาก็แวบผ่านด้วยแววพริ้วพริ้วอันยากสังเกตเห็น

ก่อนหน้านี้ไม่กี่นาทีที่ผู้หญิงคนนี้ออกเขาว่า 'นายฆ่าฉันไม่ได้หรอก ใครที่ฆ่าฉันไม่ได้ทั้งนั้น หากคิดฆ่าฉันจุดจบก็จะเป็นเหมือนคู่หนูนาย'

พูดเสร็จก็ปลดกระดุม คล้ายว่าเธอไม่มีข้อห้ามระหว่างชายหญิงใดๆ ทั้งสิ้น สะบัดมีดตัดสายรัดชุดชั้นในจากด้านหน้า หน้าอกซึ่งหย่อนยานแล้วแดงอ่อนแรงอยู่ไม่กี่ครั้ง ตัวโจ้วว่านตงเองรู้สึกอึดอัดขัดเขิน แต่เธอกลับไม่แยแสใส่ใจ ใช้มือลูบหน้าอก หยุดตรงตำแหน่งหัวใจ พูดกับเขาว่า 'นายดูให้ดี นี่คือหัวใจ'

พูดจบก็กดปลายมีดตรงหัวใจ ใบหน้าเฉยรอยยิ้มประหลาด จากนั้นข้อมือก็พลันออกแรงเสียบลงไป โจ้วว่านตงสะดุ้งตกใจ ต่อจากนั้นแผ่นหลังก็สิ้นสะท้านนับครั้งไม่ถ้วน

เขามองเห็น ใต้ผิวหนังของจ๋าย่าก๊วยจื้อคล้ายมีเส้นใยเรียวบางนับไม่ถ้วนขยับไหว พริบตาที่ปลายมีดจ้วงแทงลงไปก็ผสมเป็นรูปโล่อย่างรวดเร็ว ขวามการรุกรานของปลายมีดไว้ฉับพลัน

จ๋าย่าก๊วยจื้อพูดว่า 'นี่เพราะฉันลงมือเอง หากเปลี่ยนเป็นนายลงมือ ป่านนี้คงได้ไปหาคู่หนูในนรกแล้ว'

แล้วยังบอกว่า 'นายแตะต้องฉันไม่ได้ ก็ไม่มีทางข่มขู่ฉันให้มอบหินสวรรค์เก้าตาออกมา นายอยากได้หินสวรรค์ใช่ไหม ช่วยฉันทำเรื่องหนึ่ง หลังสำเร็จฉันจะมอบหินสวรรค์เก้าตาให้นาย'

เหยียนผู้รุ่มไม่กล้าบอกว่าตนเองได้รับความไว้วางใจเต็มร้อยจากพวกเงินอินแดง แต่อย่างน้อยก็ไม่ได้ถูกกีดกันให้อยู่นอกความลับ

อย่างแข็งกร้าวเหมือนเมื่อก่อน

สาเหตุอยู่ที่เขายื่นกรานโทษว่าการตายของหว่าฝางเป็นความผิด
ชื่อเถิง ทุกครั้งต่างก็จะทวนซ้ำแบบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันหรือสะอึกสะอื้นว่า

'ชื่อเถิงปีศาจตนนั้นทำให้หว่าฝางของพวกเราตาย'

'หว่าฝางยังเด็ก ตายได้น่าสังเวชยิ่งนัก'

'นักพรตทุกท่าน พวกคุณคือผู้กำจัดปีศาจขจัดมารไม่ใช่หรือ
พวกคุณลองคิดหาทางสังหารเธอทิ้งดูสิ'

"ต่อให้ต้องชดใช้ด้วยชีวิตฉันก็ตาม..."

ทุกคนต่างเอ่ยปลอบเขา แม้กระทั่งเงินอินเต็งก็พูดกับเขาแบบ
แสร้งทำเป็นห่วงใยว่า 'คุณคิดมากไปแล้ว ไม่แน่ว่าไม่ใช่ปีศาจ
เป็นแค่พ่อค้ามนุษย์ลักพาตัวไปขายก็ได้ ต่อให้เป็นปีศาจจริงก็ไม่แน่ว่า
จะเป็นชื่อเถิง'

ในเวลานี้เหยียนฝูรู่ยมักจะหน้าแดงถึงตาโต ร้องตะโกนด้วย
เสียงแหบแห้งว่า 'พวกคุณตาบอดกันหมดครึ่งใจ เห็นๆ อยู่ว่าเป็นเธอ!'

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุผลทางด้านจิตใจหรือมองเห็นจริงๆ ทุกครั้ง
เมื่อกล่าวเช่นนี้ เขารู้สึกว่าบนหน้าเงินอินเต็งคล้ายจะมีความพึงพอใจ
อันยากสังเกตเห็น

หลังทำแบบนี้ซ้ำไม่กี่ครั้ง วันหนึ่งเงินอินเต็งก็พูดกับเขาว่า
'นักพรตเหยียนไปเขาเหยียบย่ำด้วยกันกับพวกเราสิ เวลากระชั้นชิดเกินไป
ต้องการกำลังคน'

ตอนนี้การเชื่อฟังทำตามคำพูดเธอก็ถือเป็นการทำธุระให้คุณชื่อเถิง
รีเปล่า

ไม่ๆ ไม่ใช่ เหยียนฝูรู่ยมองไม่คิดแบบนั้น ทั้งสองต่างก็เป็นปีศาจ
เรียกไม่ได้ว่ายืนอยู่ฝ่ายไหน เขาแค่เลือกตัวเลือกที่ดีที่สุด เพื่อตัวเอง

และเพื่อหว่าฝาง

ก็เหมือนกับที่ชื่อเต็งบอกเขาวันนั้นว่า 'ตอนนี้บนโลกมีแค่ฉันที่รับมือกับเงินอินเต็งได้ เพราะฉะนั้นนายไม่ต้องรู้สึกว่าคุณายกำลังช่วยฉัน นายแค่ยืมพลังของฉันแก้แค้นให้หว่าฝาง ส่วนฉันก็จะอาศัยนายทำให้เรื่องราวราบรื่นยิ่งขึ้น ทุกคนต่างได้รับสิ่งที่ต้องการ ไม่ติดค้างกัน'

เมื่อได้รับโทรศัพท์จากฉินฟิง เหียนณผู้รุ่มก็คลุ้มเสือกันฝนคลำความมืดออกจากประตูไปโดยไม่ไ้อ้ไ้อ้แม้แต่นาทีเดียว ก้าวเท้าหนักบ้างเบาบ้างออกจากหมู่บ้าน จนกระทั่งออกจากประตูหมู่บ้านมาไกลแล้ว ถึงกล้าบิดเปิดกระบอกลไฟฉายให้สว่าง

ไม่รู้ว่าเดินมานานเท่าไร พอสายแสงจากกระบอกลไฟฉายในมือครั้งหนึ่งก็เจอไฟหน้ารถซึ่งไม่ได้เปิดไว้ถึงรู้ว่ารถจอดอยู่ตรงนี้ น้ำบนพื้นเจ็องนองถึงข้อเท้าแล้ว เขาเดินลุยน้ำเข้าไป เมื่อเข้าไปใกล้ก็จับกระบอกลโดยไม่ได้ขึ้นไป หยดน้ำฝนตกกระทบบนปีกหมวกกันฝนสีดำมันวาวดังเปาะเปาะๆ

"พอถึงเวลาพวกเงินอินเต็งจะบอกคุณชื่อเต็งว่าอาจพบรังของชื่อส่วนแล้ว ถ้าแห่งนั้นอยู่บนเขาเฮยเป่ย์ หนทางเดินลำบากไม่มีทางมีคนไป ถ้ำกว้างมาก คล้ายบ้านซึ่งมีหลายทางเข้า วกวนคดเคี้ยว ด้านในมีโครงกระดูกสัตว์จำนวนมาก ด้านในสุดคือถ้ำขนาดใหญ่ มีหินงอกหินย้อยมากมาย ทั้งยังมีสระน้ำขนาดเล็กซึ่งหมักหมมจนเหม็นเน่าอีกสระ

เครื่องมือของนักพรตทุกคนไม่ได้นำเข้าถ้ำ แต่เลือกเรียงลำดับอยู่ตรงตำแหน่งที่เลือกไว้แล้วแต่ละจุดด้านนอกถ้ำ ฉันได้ยินเจ้าอารามซางหงพูดถึงครั้งหนึ่ง บอกว่าต้องกำหนดเวลาให้ดี เป็นเวลาเที่ยงตรง

หลังคุณซื้อเตียงเข้าถ้าเครื่องมือจะทำงานพร้อมกัน อาศัยพลังหยาง ซึ่งแรงกล้าที่สุดตอนเที่ยงตรงทำการกักขัง แต่อาณภาพของค่ายกลนี้ อยู่ต่อเนื่องได้นานสุดสี่สิบห้าวันที่ เพราะงั้นหากเงินอินเต็งจะจัดการ คุณก็ต้องเสร็จสิ้นภายในสี่สิบห้าวันที่

เงินอินเต็งได้ทำกลไกไว้ในส่วนลึกสุดของถ้ำ แต่ตกลงเป็นกลไกอะไรฉันดูไม่ออก ตอนฉันเข้าถ้ำมันก็เสร็จไปเป็นส่วนใหญ่แล้ว งานที่ช่างฝีมือในหมู่บ้านทำล้วนเป็นส่วนปลีกย่อย สุดท้ายประกอบเสร็จเป็นของอะไรไม่มีใครรู้ คนของสำนักเต๋าก็เคยเอ่ยถาม แต่เงินอินเต็งบอกแค่ว่าเป็นสิ่งที่ตกทอดมาในถ้ำหม่ากู่ของพวกเธอ ต้องจัดการคุณซื้อเตียงได้แน่"

พูดจบเขาก็หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งจากในอกส่งให้ซื้อเตียง "ฉันทำสัญลักษณ์ตำแหน่งถ้ำแห่งนั้นกับทิศทางหลักเอาไว้คร่าวๆ หากจำเป็นคุณซื้อเตียงก็ไปดูได้ แต่ฉันไปด้วยไม่ได้ ต้องรีบกลับไปในตอนที่ยังไม่สังเกตเห็น เลี่ยงไม่ให้คนสงสัย"

ซื้อเตียงถามว่า "ตอนกลางคืนเงินอินเต็งไม่มีทางไปที่ภูเขาเฮยเป่ย์ ไช่มี๊ย"

เหยียนฝูรู่ยลังเลเล็กน้อย "น่าจะ...ไม่ไป"

กลุ่มคนจากสำนักเต๋าก็พักอยู่ที่โรงแรมซึ่งอยู่ข้างบ้านเงินอินเต็ง หน้าต่างห้องนอนของเงินอินเต็งกับยางบัวอยู่ตรงกับห้องเหยียนฝูรู่ย เขาเคยสังเกตเห็นเรื่องอยู่สองคืน เวลาทำงานและพักผ่อนของสองสามีภรรยาเป็นระเบียบแบบแผนมาก สี่ทุ่มกว่าตอนกลางคืนจะปิดไฟตลอดจนฟ้าสว่าง

ฉันทิ้งขั้วรถอ้อมไปอีกด้านของภูเขาเฮยเป่ย์ ภูเขาด้านนี้ยิ่งสูงขึ้น

เค้าโครงก้อนหินตะปุ่มตะป่ำและมีตสนิทไล้ขึ้นไปจากบนพื้นราบ
ฉินฟังมองร่องเท้าสั้นสูงของชื่อเถิงแบบปวดหัวแหวหนึ่ง "แบบนี้เธอจะ
ปีนขึ้นไปยังไง คงไม่ใช่ต้องให้ฉันลากประคองถึงขึ้นไปได้หรอกนะ"

ชื่อเถิงเหลือบตามองเขา เหยียบถอดรองเท้าออกอย่างเชื่องช้า
"อยากแข่งกันมั๊ย"

ฉินฟังบังเกิดความระแวงในใจขึ้นทันใด "ไม่แข่ง!"

ความจริงพิสูจน์แล้วว่า การไม่แข่งคือตัวเลือกอันชาญฉลาด
ชื่อเถิงเชี่ยวชาญการปีนปาย และไม่ใช่เพราะพลังปีศาจที่หลงเหลืออยู่
ของเธอ แต่ทั้งหมดเป็นธรรมชาติดั้งเดิมของเธอไม่ เธอคว้ากิ่งไม้กับ
ลำต้นซึ่งความยาวแขนคนธรรมดาแตะไม่ถึงช่วยปีนได้ ยึดแรงเล็กน้อย
ก็ปีนขึ้นต่อเนื่องไปได้หลายตำแหน่ง ฉินฟังไล่ตามไปเร็วบ้างช้าบ้าง
ล้าหลังกว่ามาก ชื่อเถิงหยุดรอเขาหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายที่หยุดรอ
ก็เอ่ยถามว่า "จะให้ฉันดึงหรือประคองนายมั๊ย"

ช้า...

ฉินฟังฮึดพลัง แหงนหน้าตอบกลับไปอย่างดุตันว่า "ไม่ต้อง
ฉันเดินได้..."

คำพูดยังเอ่ยไม่ทันจบ ดินโคลนใต้เท้าก็ซัดขานหน้าหงายล้มกลิ้ง
อยู่ในโคลนเป็นทางยาว กว่าที่จะตะกายลุกขึ้นได้อย่างยากเย็น ส่วน
ชื่อเถิงยังคงพุดอยู่บนที่สูงว่า "ในเมื่อเป็นแบบนี้ ฉินไม่จูงนายแล้ว"

ฉินฟังมองเธอเดินไปด้านหน้าต่อตาปริบๆ แล้วก็มองสารรูป
ซึ่งทั้งร่างเปียกปอนไปด้วยโคลนและน้ำของตัวเองพลันรู้สึกเสียใจ
อย่างสุดซึ้งและคิดว่าให้เธอจูงหน่อยจะเป็นไรไป แน่นอนว่าผู้ชายไม่
ควรแสดงความอ่อนแอต่อหน้าผู้หญิง แต่เธอเป็นปีศาจนะ ต่อให้เขาฝึก
ศิลปะการต่อสู้สิบแปดอย่างทั้งในวันเหมายัน ครีษมายัน อยู่ต่อหน้าเธอ

ก็ KO ในท่าเดียวอยู่ดี จะยังต้องรักษาหน้าไปทำไมกัน

เขาใช้เรียวยวามหาศาลปืนฮีบๆ ขึ้นไป ในเมื่อต่อให้ตายก็จะรักษาหน้าชีวิตก็ต้องยอมลำบาก บรรดาหุ่นพี่ไม่ได้หลอกเขาเลยสักนิดกว่าจะปืนขึ้นมาถึงบนยอดไม่่ง่าย ทว่าเขากลับตาค้างไป

ที่แรกหลังศึกษาแผนที่ของเหยียนผู้รู้เสร็จ พวกเขาอดฉลาดขึ้นมาจากอีกด้าน ก็เพราะหวังว่าจะไม่ทิ้งร่องรอยที่สังเกตเห็นได้บนเส้นทางซึ่งพวกเงินอินเตงเดินประจำ คิดไม่ถึงว่าจะทำผิดมหันต์

แม้ถนนสายนี้จะผ่านไปไปยังยอดเขา แต่ก็ไม่ผ่านถ้ำแห่งนั้น ระหว่างยอดเขาแห่งนี้กับถ้ำแห่งนั้นมี...หน้าผาชันกว้างลึบกว่าเมตรและลึกจนมองไม่เห็นกันขวางกันอยู่

จินฟิงหย่อนก้นนั่งลงบนหินภูเขาอย่างท้อแท้ "ฉันโดดข้ามไปไม่ได้"

ชื่อเถิงยกนิ้วขึ้นตรงริมฝีปากส่งเสียงซู่เบาๆ จากนั้นก็เดินไปไต่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ใช้สองมือโอบรอบต้นไม้ แนบหน้าผากเข้ากับลำต้นริมฝีปากขมขมิมบ พิมฟ้าพูดอะไรบางอย่าง

จินฟิงมองอยู่พักหนึ่ง ขนหัวร่วงก็ปลิ้นลุกขึ้น

ไม่เพียงแต่ต้นไม้ต้นนั้น กระทั่งต้นไม้รอบด้าน รวมทั้งเถาว์วัลย์ต่างก็โน้มเอน แตกหน่อ ยืดออกไปด้านหนึ่งด้วยความเร็วที่สายตามองเห็นได้ ไม่นานที่บนหน้าผาชันกว้างลึบเมตรก็พาดด้วยสะพานขนาดเล็กกว้างไม่ถึงครึ่งเมตรและถักทอไขว้สวนขึ้นจากเถาว์วัลย์กับกิ่งไม้ พอสายฝนโปรยปรายหนักขึ้นเล็กน้อยสะพานเล็กก็แกว่งไกว

ชื่อเถิงหันหน้ากลับมากวักมือให้จินฟิง

เขาตะลึงตาค้างและเอ่ยตะกุกตะกักว่า "เอ่อ...ชื่อเถิง นี่มันไม่ตกลงเลย..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622900.html>